

Sygn. akt VI Ka 266/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.del. do Prokuratury Rejonowej w J.P. P.

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2018 r.

sprawy **R. R.** ur. (...) w Z.

s. A., I. z domu K.

oskarżonego z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 5 lutego 2018 r. sygn. akt II K 1063/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. R.;

II. zasądza od oskarżonego R. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...)sp. z o.o. w Z. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych.

Sygn. akt VI Ka 266/18

UZASADNIENIE

R. R. oskarżony został o to że:

w okresie od dnia 10 września 2014 roku do 3 marca 2015 roku wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wobec firmy „(...)” sp. z o.o. gdzie był zatrudniony na stanowisku menagera kluczowych klientów wykorzystał we własnej działalności gospodarczej działającej pod nazwą (...) z/s w Z. przy ul. (...) informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa „(...)” między innymi takie jak: spis transakcji z kontrahentami głównymi, listy kontrahentów i inne, czym wyrządził poważną szkodę w wysokości 137.503,44 zł. firmie „(...)” sp. z o.o. w Z. ul. (...)

tj. o czyn z art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U.2003.153.1503 j.t.) i art. 266 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 5 lutego 2018 r. w sprawie II K 1063/16:

I.oskarżonego R. R. uznał za winnego tego że w okresie od dnia 10 września 2014 roku do 3 marca 2015 roku wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wobec firmy „(...)” sp. z o.o gdzie był zatrudniony na stanowisku menagera kluczowych

klientów wykorzystał we własnej działalności gospodarczej działającej pod nazwą (...) z/s w Z. przy ul. (...) informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa „(...)” sp. z o.o. między innymi takie jak: spis transakcji z kontrahentami głównymi, listy kontrahentów i inne czym wyrządził poważną szkodę firmie „(...)” sp. z o.o. w Z. ul. (...) poprzez utratę dotychczasowych kontrahentów firmy tj. za winnego popełnienia występku z art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U.2003.153.1503.j.t.) i za to na podstawie art. 23 ust. 1 Ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U.2003.153.1503.j.t.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w wysokości 300 zł.

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 1 pkt.1 i ust. 2 pkt 3 i ust 7 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28.09.2002 r. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego „(...)” sp. z o.o. w Z. kwotę 1.848 złotych tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego R. R. zarzucając obrazę przepisów postępowania która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażająca się w niepełnej (nieobejmujących wszystkich dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia) oraz wadliwej ocenie dowodów odnoszących się do przestępstwa zarzuconego oskarżonemu, w szczególności poprzez jednostronną ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków A. M., M. P., P. K., T. R. i P. Ż. co do podjęcia przez spółkę „(...)” sp. z o.o. działań w zakresie określenia i ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, która to ocena była w oczywisty sposób sprzeczna z zasadami wiedzy oraz wskazaniami prawidłowego rozumowania i w konsekwencji skutkowała bezpodstawnym uznaniem że R. R. wyrządził spółce „(...)” sp. z o.o. poważną szkodę wykorzystując we własnej działalności gospodarczej informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, gdy tymczasem prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że na oskarżonym nie ciążył obowiązek dyskrecji wobec nieokreślenia jego zakresu przez pracodawcę.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. R. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w niniejszej sprawie spełnił powyższe wymagania. Dokonana przez ten Sąd ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego mieści się w granicach swobody jaką daje art. 7 k.p.k. i wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy nie jest jednostronna, co odnosi się także do zeznań wymienionych w zarzucie apelacji świadków A. M., M. P., P. K., T. R. i P. Ż. (str. 11 – 19 pisemnego uzasadnienia wyroku k. 624 – 628 akt).

Z zarzutu apelacji wynika, że kwestionowanie przez skarżącego prawidłowości oceny części dowodów zgromadzonych w sprawie nastąpiło w kontekście podważania przez obrońcę ustalenia, iż na oskarżonym ciążył obowiązek dyskrecji co do informacji o których mowa w opisie przypisanego oskarżonemu czynu i podkreślania, że pokrzywdzona spółka nie poinformowała oskarżonego jako pracownika jakie informacje objęte są tajemnicą przedsiębiorstwa. Argumenty skarżącego nie przekonują. Sąd I instancji ustalił, że oskarżony w dniu 30 czerwca 2014 r. wypowiedział umowę o

pracę w spółce „(...)” sp. z o.o. w której pracował na stanowisku menagera, z 3 – miesięcznym okresem wypowiedzenia tj. do 30 września 2014 r., w okresie wypowiedzenia m.in. wydrukował z systemu C. listę kontrahentów obejmująca 122 firmy, zawierającą ich nazwy nr NIP, adresy, numery telefonów, transakcje chronologiczne kontrahentów, kody towaru, ilości towaru, ceny i.t.d. a następnie wykorzystywał te dane w działalności swojej firmy (...)/z/s w Z. którą zarejestrował w dniu 10 września 2014 r. (str. 3 – 6 uzasadnienia , k. 620 – 622 odwrót akt). Ustaleń tych skarżący w zasadzie nie kwestionował. W ocenie Sądu Okręgowego trudno o bardziej jaskrawy przykład wykorzystania dla własnej działalności gospodarczej informacji stanowiącej bez wątpienia tajemnicę przedsiębiorstwa w którym oskarżony kończył pracę. Szczegółowo i dobitnie odniósł się do tej kwestii Sąd I instancji w uzasadnieniu swojego wyroku i nie ma obecnie potrzeby powielania całej zawartej tam argumentacji (str. 22 – 23 uzasadnienia, k. 629 odwrót – 630 akt). Słusznie Sąd I instancji podkreślił m.in. że oskarżony jako pracownik spółki „(...)” w momencie podpisania umowy o pracę zobligowany został do zachowania tajemnicy przedsiębiorstwa i zachowania względem niego lojalności oraz niedziałania na jego szkodę. Nie sposób w tym kontekście przyjąć że oskarżony – pracownik z wyższym wykształceniem pracujący jako menager – nie wiedział że nazwy firm będących kontrahentami pracodawcy, ich adresy , numery telefonów i.t.d. stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i żeby dla skuteczności odpowiedzialności karnej z art. 23 ust.1 wyżej wymienionej ustawy pracodawca obowiązany był go o tym dodatkowo informować czy też zawierać w umowie o pracę specjalną klauzulę w tym zakresie. Skarżący obrońca na poparcie swoich argumentów cytuje liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, w większości są to jednak orzeczenia (głównie sądów cywilnych) nieprzystające do realiów niniejszej sprawy, skoro np. w tezie jednego z nich mowa jest iż „ na przedsiębiorcy spoczywa dodatkowy ciężar podjęcia odpowiednich działań organizacyjnych i porządkowych w celu utrzymania danej wiadomości w tajemnicy. Powinien on ponadto poinformować pracownika o poufnym charakterze wiedzy, techniki, urządzenia” (str. 4 apelacji , k. 641 odwrót akt). Nie takie przecież jednak informacje uzyskane ze spółki wykorzystał we własnej działalności gospodarczej R. R.. Jako ciekawostkę wskazać należy, że w orzecznictwie karnym sądów okręgowych spotykane jest i takie stanowisko, że obowiązek zachowania poufności co do danych klientów firmy może wiązać pracownika nawet w wypadku braku umowy pisemnej pomiędzy nim a pracodawcą. Należałoby wówczas rozważać czy taki obowiązek nie wynikał w sposób dorozumiany z natury nawiązanych przez strony relacji (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dn.10.03.2017 r.VI Ka 50/17; Lex nr 2272573).

Sąd Okręgowy aprobeuje także stanowisko Sądu I instancji co do zaistnienia w niniejszej sprawie znamienia „wyrządzenia poważnej szkody przedsiębiorcy” w rozumieniu art.23 ust 1 wyżej wymienionej ustawy (str. 22 – 23 uzasadnienia , k. 629 odwrót – 630 akt). Polemika skarżącego z tymi ustaleniami Sądu I instancji nie przekonuje. Oczywistym jest że znamię to należy interpretować tak od strony jakościowej jak i ilościowej, co też uczynił Sąd I instancji (str. 6 uzasadnienia, k. 621 odwrót akt).

W tym stanie rzeczy, zważywszy ponadto, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny nie jest rażąco surowa Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. R..

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt 4 i ust 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015 r. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego „(...)” sp. z o.o. w Z. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych (300 zł. opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).